

РЕШЕНИЕ

№ 4088

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3091** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение от 07.03.2023 година, постановено по н.а.х. дело № 3395 /2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 18- ти състав е изменил Наказателно постановление (НП) № 462534-F476212/10.09.2019 г., издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ - С. в ЦУ на НАП, като е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение, и е намалил размера на имуществена санкция на 500 лева.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от административнонаказващия орган (АНО), с искане да бъде отменено, а НП-потвърдено изцяло.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закона- чл. 348, ал.1, т.1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), вр.чл.63в ЗАНН, аргументирано в жалбата с доводи, че установената промяна в касовата наличност представлява положителна сума. Акцентира се, че всяка разлика пречатства проследяването на паричния поток в търговския оборот и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност.

С писмения отговор на жалбата, санкционираното с НП лице „Латийол“ ЕООД оспорва нейната основателност.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява, но от процесуалния му представител-юрк. Д. А. на 10.05.23 година са депозирани писмени бележки със съображения за уважаване на жалбата. Заявено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение .

Пълномощникът на ответника по касационната жалба-адв.Л. депозира писмено становище, в което заявява искане за прогласяване нищожността на оспореното въззивно решение по съображения, че представляващата дружеството Р. Л. С. е починала на 26.11.2022 година.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивно решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

СРС е приел за установена описаната в НП фактическа обстановка, като без да я възпроизвежда, директно е препратил към НП. Едновременно с това въззивната инстанция е изложила мотиви, които са обхванали съществените възражения на страните, вкл. и тези относно спорните въпроси. В този смисъл, АССГ приема, че СРС не е допуснал съществено отклонение от стандарта, утвърден в чл. 339, ал. 1 и ал. 2 от НПК, вр.чл.84 ЗАНН. В нормата на чл. 339, ал. 2, вр. с ал. 1 от НПК, вр.чл.84 ЗАНН законодателят е определил какво следва да бъде съдържанието на въззивното решение, което въззивната инстанция постановява в случаите, когато потвърждава НП. Съгласно тази разпоредба във въззивния съдебен акт следва да се посочи по чия жалба и протест се произнася въззивният съд, тяхното кратко съдържание, доводите на страните от съдебното заседание, основното съдържание на присъдата, основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата или протеста и своето собствено решение по тях. Това не означава, че въззивният съд винаги е длъжен в решението си да излага подробен доказателствен анализ и изрично да обосновава всяка приета от него фактическа констатация, когато когато той изцяло приема за качествено извършена доказателствената и аналитичната дейност на АНО. (В този смисъл е установената актуална непротиворечива практика на ВКС по приложението на чл.339, ал.1 и ал.2 НПК-Решение № 181 от 17.05.2023 г. на ВКС по н. д. № 246/2023 г., I н. о., НК; Решение № 183 от 17.05.2023 г. на ВКС по н. д. № 92/2023 г., I н. о., НК; Решение № 159 от 3.05.2023 г. на ВКС по н. д. № 185/2023 г., III н. о., НК и др.).

СРС е приел от правна страна, че описаната в НП фактическа обстановка осъществява състава на административно нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин-констатирана в обекта на „Латийол” ЕООД разлика между касовата наличност съгласно данните от фискалното устройство и фактическата наличност в размер на 112,89 лева. Разчетената касова наличност по фискалното устройство е общо в размер

на 137.60 лева, от които 100 лева - служебно въведени под формата на въвеждане в касата плюс още 37,60 лева, а установената фактическа наличност е в размер на 250,49 лева.

За да измени НП е обусловил извод, че спрямо нарушението неправилно е приложена санкционната норма на чл.185, ал.2, изр.1-во, вместо изр.2-ро от, вр.ал.1 от същата разпоредба.

Решението е правилно.

Предложената от СРС аргументация се споделя от АССГ, поради което не е нужно да бъде преповтаряна-чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., извън случаите на продажби/сторно операции всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми.“

В съотв. с чл.185, ал.2 ЗДДС, извън случаите по ал. 1 (касаещи случаите на неиздаване на документ по чл.118, ал.1 ЗДДС) на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1.

Нито в чл.33 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., нито в чл.185, ал.2 ЗДС е установена законова презумпция, че при неизпълнение на задължението по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. е налице неотразяване на приход от търговеца. Стриктно тълкуван (каквото е допустимото тълкуване на санкционните норми-арг. от чл.46, ал.3, вр.ал.2 ЗНА), след като тестът на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. касае само случаите извън тези на продажби, то неизпълнението на установеното в с.н. задължение не може да доведе до неотразяване на приходи, поради което приложима се явява санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2, изр. второ, вр. ал. 1 ЗДДС, както правилно е приел и районният съд.

Следва да бъде посочено най-сетне и това, че възражението на ответника по касационната жалба за нищожност на съдебното решение, освен че е релевирано по недопустим начин-с отговора на касационната жалба, е и изцяло неоснователно. Нищожността на съдебните актове е резултат от най-тежките пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформирание на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. В съответствие със съдебната практика, нищожен е този съдебен акт, който е постановен от незаконен състав; еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено; само от съдебни заседатели или с участие на лице, което не е било избрано за съдебен заседател; срещу лица, неподчинени на правораздавателната компетентност на българските съдилища; устното или неподписано решение, когато това се дължи на отказ, а не на пропуск за подписването му. Осъществяването на такъв порок данните по делото категорично изключват.

От извършената от АССГ справка в ТР се установява, че едноличен собственик на капитала на „Латийол“ ЕООД е Л. Г. С., а като управители на дружеството са вписани Р. Л. С. и едноличният собственик Л. Г. С.. Видно от представения

препис-извлечение от акт за смърт, Р. Л. С. е починала на 26.11.2022 година, т.е. преди приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция на 8.02.2023 година и постановяването на оспореното решение на 07.03.23 година. Този факт не води нито до отпадане на субекта на административнонаказателна отговорност-юридическото лице „Латийол“ ЕООД, нито пречатства съобщаването на въззивното решение и упражняването на правото на защита чрез подаването на касационна жалба и участие в съдебното производство пред АССГ. При вписани двама управители, представляващи ЕООД, приложимо е разрешението на чл.141, ал.2 ТЗ-при няколко управители всеки един от тях може да действа самостоятелно освен ако дружественият договор предвижда друго. В случая друго не се установява. С решението разноси не се възлагат-чл.172а, т.7 АПК. Правоимащата страна-ответникът по касационната жалба нито е отправил искане до съда, нито е представил доказателства такива да са били направени.

Воен от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63в ЗАНН, Административен съд София- град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.03.2023 година, постановено по н.а.х. дело № 3395 /2020 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.